

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Cohortatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE E L E E M O S Y N A:

clinet caput suum? Sunt hæc hominum constitutiunculae Erasme? An qui hæc sequitur pluris facit hominum constitutiunculas quam doctrinam Pauli? Paulus laborat manibus. Verum. Sed licebat non laborare ac de euangelio uiuere quod prædicabat, quemadmodum & cæteri Apostoli. nos quoque possumus colligere temporalia, qui pro uiribus terminamus spiritualia. Hactenus ille copiosius idem & neruofius in Apologia sua, sed ea habeti nobis nusquam potuit, libenter alioqui huc adiecturus.

Cohortatio.

Cohortari ad eleemosynam, & quanta uis sic eius exponere, quantæq; ihs qui eam hilariter erogant, commoditatem afferat, & propositum est nobis hac conciunctula & necessarium. Hoc item sine ulla dubitatione confirmare, inter ea quæ uel publice uel priuatim per q; necessaria sunt, nihil esse prius eleemosyna. Proinde merito uoce magna & bonis lateribus hoc sedulo debemus suadere, omnibusq; qua possumus cohortatione adiuti, ut studiosos huius capessendæ uirtutis efficiamus omnes. Veturum ut magnes non quiduis ad se trahit, sed ferrum duntaxat, cum sint alia multo leuiora, ita quamuis bene monentum cohortatio, non mouet omnes, sed iam propensos in id quodilli suadent. Utinam autem id tam in procliui foret alijs quoq; persuadere, quam uos uobis hoc habetis persuasissimum, ex omnibus beneficiis ihs, eleemosynis atque communicationibus, nihil unquam præmij captandum esse non gloriam, non uoluptatem, non denique munera.

DE E L E E M O S Y N A.

Fere enim sit, ut imitentur hanc dona (teste Marciali) ne in nos ulla corrupti officij suspicio cōpetere posset. Difficile quidem dignus Christi cōeconomicus inueniri potest, qui in administrandis pauperum eleemosynis non suam, sed eius querat gloriam qui eas suppeditarit. Quique secum identidē repetet non modo quid elargiatur, ut & quibus elargiatur, qua ratione elargiatur, quo quicquid loco, quo tempore, qua occasione, denique quatenus elargiatur. Hisce de rebus audimus quotidie querelas piorum hominum ex animo cupientium amplissimos ecclesiæ prouentus aliquanto circumspiciens dispensari. Cæterum non est meum, aut mei similiūm conuellere quod usu publico passim receptum est. Optare tamē fas est, ut diuinus ille spiritus affectet mentes, ut si filij Abrahæ, & dici & reuera esse uelimus, eius opera quoque non in postremis habeamus. Cuius cū multa minime uulgaria possint in medium adduci, tum ē multis eleemosyna siue potius hospitalitas eius uisa est nobis accōmodatior. De his qui miranda gesserunt solemus dicere: In ceteris uicit omnes, in hoc uicit seipsum. De Abrahā fas erit simile quiddam dicere. In omnibus factis Abraham incomparabilis est, & inimitabilis, in hospitalitate uero superat seipsum. In exhibēda eī eleemosyna iuxta ac beneficētia, quæ maxime conueniat obseruatio, unus ex omnibus Abraham, operibus suis exactissime uidetur expressissimē, uir cum omni virtutum laude multum, tum in hospitalitate plurimum admirandus. Nullam enim uitutem literæ diuinæ sic attollunt Abraham, ut fidem & hu-

DE E L E E M O S Y N A.

ius comitem eleemosynam atq; hospitalitatem . In quo habemus exemplum, imaginem, symbolumq; uerq; fidelis dispensatoris , atque prudentis & econo mici quem constituit dominus super familiū suū, ut det illis in tempore diuīsum cibū. Sed quid ego uetera conuioram? cum mihi licet uti presentibus exemplis atque domesticis . An inestimabiles ma iorum nostrorum eulogias, siue collationes primū in fabricas ecclesiarum, deinde in pastores, præte rea in ecclesiæ ministros, postremum in pauperes & peregrinos plus quam liberalissime elargitas, ul la unquā labefactabit obliaio? Sed quid aliud est, quod ab eisdem prudenter excogitatum est, hoc uel præcipuum est, quod xenodochia & orphanotro phia aliquor, quibus nihil magnificenter uniuersus habet orbis extruxere . At uidete ne quām mai oribus illis nostris pulcherrimum fuit tantam uobi horum xenodochiorum celebritatē, gloriāq; reliquissē, sic uobis turpissimum sit ea quæ accepi stis tueri & conseruare non posse . Deum immorta lem quām multas nobis imagines non solum adin tuendum, uerum etiam ad imitandum eleemosynage expressas, pictores & ueteres & noui reliquerunt. Quas & uos, & posteriores uestri sibi semper in administrandis eleemosynis preponentes, animum & mentem uestram ipsa cogitatione hominum libe ralium confirmare debetis . Maxime uellem hunc animum tam propensum in egenos, ab omīq; ostentationis specie uacuum imitarentur, & nostri seculi Satrapę, conjecturis aliquot in suspicionem uenio, inuidia minore usuros, quā ciuium utūt qui-

DB. E L E E M O S Y N A

dam, si iuxta uobiscum Plautinū illud, re ipsa comprobarent. Et nostrum (inquit) officium nos facere & quam est. Neque id magis facimus, quam nos monet pietas.

Cohortationes aliquod plurimum allatur & adiumenti adeleemosynas hilariter imparatiendas.

EX Cypriano sermo. 1. de eleemosyna. Quam necessaria, q̄ benigna est clemētia diuina, q̄ cū sciat nō deesse sanatis quēdam postmodū uulnera, dedit curādis denuo sanandis q̄ uulnerib⁹ remedia salutaria. Nunq̄ deniq̄ fratres chariss. admōnitio diuina cessauit, nunq̄ tacuit, q̄ minus in scripturis sanctis tam ueteribus q̄ nouis semp & ubiq̄ ad misericordiæ opera dei populus, puocaretur, & canente atq; exhortante spirituſet o quisquis ad spē regni cælestis instruitur, facere eleemosynas iubetur. Mandat & p̄cipit Esaiæ deus: Exclama, inquit, in fortitudine & noli parcere, sicut tuba exalta uocem tuā, & nuncia plebi meæ peccata eorū, & domui Iacob facinora eorū. Et cū p̄ctā eis sua exporbrari p̄cepisset, cūq; eorū facinora pleno indignationis impetu, ptulisset, dixissetq; eos nec si orationibus & precibus & iejunis uterent, satisfacere, p̄ de lictis posse, nec si in cilicio & cinere uoluerent, irā dei posse lenire; in nouissima parte demonstrans solis deum eleemosynis posse placari, addidit dicens: Frange esurienti panem tuum, & egenos sine tecto induc in domum tuam. Si uideris nudum uesti eum,